

i § 4, hvorefter Forpagtningsretten, forsaavidt ikke Overdragelse til den længstlevende Ægtefælle eller en af Arvingerne finder Sted, kan bortsælges til Fordeel for Boet. Det ærede Medlem siger, at naar man stiller Forpagtningsretten til Auction, kan der blive budt et betydeligt Beløb for den resterende Forpagtningstid, og saaledes giver man der Anledning til at berøve en kommende Forpagter den Driftscapital, som man netop ikke har villet tillade. Skulde berøves den oprindelige Forpagter, idet man har forbudt Erlægelse af Recognition. Det er ganske vist, at der ligger noget Sandt i denne Indvending; men jeg seer ikke, hvorledes man skal komme ud over Vanskelighederne paa anden Maade; thi Forpagteren og hans Ægtefælle og Arvinger have Ret til Forpagtningen i 50 Aar, og det synes dog naturligt, forsaavidt ingen af dem kan benytte denne Ret, at afhænde den til Fordeel for Boet. Retten til at disponere over den Fæstetvang, undergivne Gaard kan ikke tilkomme Grundeieren, før de 50 Aar ere udløbne. At en Mand, der ønsker at blive Forpagter og ikke vet veed at vurdere sin Stilling, ved at gøre for høit Bud paa Forpagtningsretten kan bringe sig selv i en mislig Stilling, er Noget, der kan skee; men dette maa man finde sig i. Jeg forstaaer heller ikke det ærede Medlems Frygt for, at man ved at sætte Forpagtningsretten til Auction, skulde i Virkeligheden kunne give Anledning til, at der blev erlagt Recognition. Han omtalte, at, naar Gieren selv kjøbte Stedet eller Forpagtningsretten, kunde han betinge sig Recognition; men jeg seer ikke, hvorledes han skal kunne det. Har Gieren Lust til at kjøbe Retten til den tilbagestaaende Deel af Forpagtningen, saa lad ham det, saa maa han betale derfor, og denne Betaling indflyder i den afsdøde Forpagters Bo; men han skal da igjen forpagte Gaarden bort paa 50 Aar paa Grund af sin Stilling som Gier af en fæstelig Gaard, medmindre han vil fæste den bort. Han kan ikke overdrage den paa kortere Tid; han skal bortforpagte paany i Genhold til denne Lov, og den forbyder ham at tage Recognition. Der er af enkelte ærede Medlemmer udtalt et Duffe om, at man skulde gaae videre navnlig

i Bestemmelserne i § 3, og der er af den ærede sidste Taler udtalt en vis Forundring over, at man har indført en Slags mandlig Succession istedetfor at holde sig til de Bestemmelser, som findes i flere andre Love, navnlig i Loven af 19de Februar 1861. Da det imidlertid forekommer mig, at Stemningen i det Hele her i det høie Thing er for at fremme Sagen, troer jeg, at man skal vogte sig for at forsøge paa at gaae meget videre, end allerede skeet er; det vilde jo let kunne bringe Fare for Lovens Livetvæden. Jeg skal tillade mig at udtale, at jeg sætter megen Priis paa at kunne faae denne Lov ud; jeg troer, at det er heldigt, at vi faae Bestemmelsen i § 11 af Forordningen 1792 afløst ved en Lov som den her foreliggende. Det blev af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds udtalt, at, jo før vi fik denne Lov vedtagen, desto sikrere vare vi paa, at den gamle gjældende Lov ikke endnu i et langt Tidsrum vilde blive misbrugt. Nu vil jeg ikke sige, at der egentlig har fundet Misbrug Sted af denne Lov — jeg troer, at det vil være noget vanskeligt at paavise —; idetmindste have Misbrug ikke fundet Sted i nogen stor Udstrækning, men der kan finde Misbrug Sted, der kan finde en Dmgaen Sted af Loven, navnlig den Dmgaen, der er mig allermeest imod, at man i Virkeligheden forpagter paa Aaremaal istedetfor paa 50 Aar; og derfor vil jeg sætte megen Priis paa, at vi faae Loven ud, og vil anbefale den til det høie Things Vedtagelse.

J. A. Hansen: Efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Minister og flere ærede Medlemmer af Thinget, kan jeg fatte mig meget kort. Jeg mener ogsaa, at det vil være heldigt, at vi faae Loven ud, og jeg kan meget vel slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at man maa skee gjorde rettest i at tage Loven uforandret, som den foreligger. Det er altsaa kun et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig. Jeg mener, at, selv om vi, hvad der ikke er aldeles sikkert, faae Loven om Fæstegodsets Afløsning ud i nærværende Samling, vil nærværende Lov dog